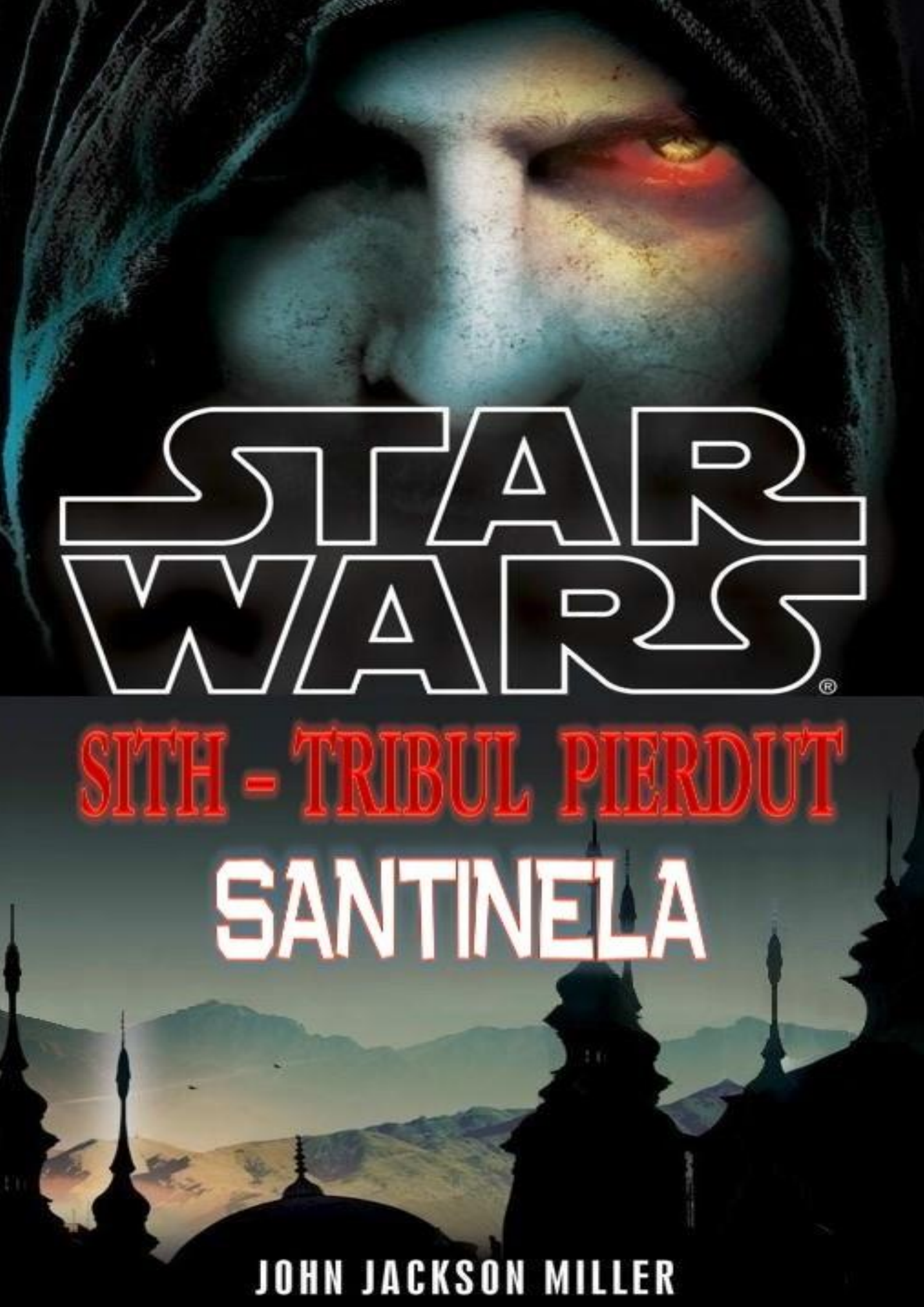
STAR WARS®
SITH - TRIBUL PIERDUT
SANTINELA
JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

SITH – TRIBUL PIERDUT

SANTINELA

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith - Sentinel
2011

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viață cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărți electronice cu peste un milion de descărcări.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 3.960 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

— Cred... Cred că mi-am distrus viața.

— Sună ca şi cum ai fi întâlnit o femeie, spuse barmanul cu față mov. Vrei să-ți las sticla?

Numai dacă pot să mi-o sparg în cap, gândi Jelph Marrian. Oricum, era apă doar dulce – nimic care să-l ajute să uite. Cu transpirația curgându-i din părul blond mat, bău adânc. Cana goală strălucea în lumina focului care se reflecta în fețetele sale. Jelph o răsuci în mână, urmându-i reflexiile. De când sosise pe Kesh, băuse doar din carapace de orojo. Dar Keshiri produceau o sticlărie atât de minunată – chiar şi aici, unde erau serviți oaspeții dintr-o stație pentru săraci. Barmanul îi aduse un bol cu terci.

— Prietene, dai impresia că ai fugit până aici de la South Talbus.

— Şi chiar mai mult.

Jelph nu adăugă că alergase practic fără vreo pauză din seara precedentă. Acum, pe măsură ce soarele apunea din nou, se oprise însetat şi înfometat, aici, într-o colibă cuibărită în umbrele prelungi ale zidurilor capitalei. Jelph dădu pur şi simplu din cap către binevoitorul bătrân Keshiri şi se retrase într-un colț cu mâncarea lui. Nativii de pe Kesh se simțeau întotdeauna mai liberi să fie familiari cu sclavii umani decât cu cei din Sith. *Nu par să aibă prea mari probleme în a ne deosebi,* îşi imagină el; în seara asta, hainele sale zdrențuite, transpirate, erau probabil o sugestie clară că el nu se născuse într-o familie importantă.

De fapt, desigur, Jelph era singurul muritor de pe Kesh născut „sus”. Deşi venise din spațiu, el nu avea vreo planetă pe care să o numească acasă. Cei trei ani petrecuți de fostul Cavaler Jedi în mica sa fermă de pe râul Marisota au fost cea mai lungă perioadă pe care o trăise într-un singur loc, de ani de zile. Fusese norocos să-l găsească. Jelph descoperise gospodăria abandonată la doar câteva zile după ce se prăbuşise cu nava lui de luptă în jungla munților, când foamea îl făcuse suficient de îndrăzneț pentru a-l face să explorare împrejurimile. Ocupantul inițial plecase cu mult înainte, temându-se probabil de poveştile că râul Marisota era blestemat.

Simțind în jur partea întunecată Forței, Jelph începuse să fie de acord cu el – asta până când se aventură spre nord şi îşi dădu seama că, de fapt, întreaga planetă era prinsă într-un blestem. Kesh le aparținea celor din Sith.

Jelph îşi dedicase întreaga viață de adult prevenirii întoarcerii Sithului în galaxie. Toprawa fusese devastată de războiul Jedilor cu Exar Kun; Jelph se născuse într-o lume care pierduse deja orice speranță. Fără tată, auzise de la mama sa doar poveşti de groază despre ocupația Sith. Când ea dispăruse într-o dimineață fără să se mai întoarcă vreodată, tânărul Jelph şi-ar fi putut pierde şi speranța, de asemenea – dacă nu ar fi venit sub forma cercetaşilor Jedi. Femeia căreia îi fusese prezentat i-a salvat viața. Krynda Draay pierduse şi ea pe cineva pe Toprawa – pe soțul ei Jedi – şi

adunase un *Pact*, o colecție de Cavaleri Jedi dispuşi să facă orice pentru a împiedica întoarcerea Sithului. *Umbrele*, agenții care îl serveau pe fiul ei – un alt Jedi cu o viziune măreață – îi ajutau pe observatorii ei vigilenți. Maestrul Lucien îl îndepărtase cumva pe Jelph din rândurile Jedilor, oferindu-i tânărului o mobilitate totală. De ani de zile, Jelph era un agent secret perfect, călătorind pe Inelul Exterior, investigând potențialele amenințări Sith în timp ce adevăratul Ordinul Jedi se ocupa de chestiuni mai puțin importante. Fusese mulțumit de succesul său...

...până la începutul războiului Republicii cu Mandalorienii blindați, când totul se schimbă. Jelph nu aflase niciodată exact ce se întâmplase, în afară de faptul că o schismă decapitase *Pactul*, dezvăluindu-i, printre altele, existența. Considerat acum de Jedi ca fiind un nelegiuit, Jelph găsise fuga ca fiind singura opțiune. Ce ironie că, în alegerea lui Kesh ca refugiu, găsise chiar ceea ce jurase să eradicheze!

Jelph termină masa şi îşi frecă ochii. Făcuse totul cum trebuie până acum. După o viață petrecută ca *Umbră*, nu fusese deloc dificil să se ascundă de Sithul de pe Kesh. Ştia cum să-şi ascundă prezența în Forță. Iar existența unei clase de *nimicuri* umane îi uşură amestecul, atâta timp cât trăia în interiorul țării şi îşi menținea contactele la un nivel minim. În scurt timp, căpătase dialect şi accent local, ceea ce-i oferise acces la cele necesare vieții. Îşi petrecuse viața îngrijindu-şi ferma în timpul zilei – şi muncind noaptea pentru a-şi repara nava de luptă avariată.

Nava sa de luptă. Finalizase repararea majorității pagubelor cauzate navei de clasă Aurek de furtuna de meteoriți; mai trebuia doar să reinstaleze consola de comunicații şi să selecteze ora şi modul de plecare. Atunci ar fi fost cu adevărat santinela care intenționase să fie, avertizând Republica şi pe Jedi despre Sithul prezent aici şi revendicându-şi astfel numele. Dar o întâlnise pe *ea*. Ori Kitai era din Sith şi el se apropiase prea mult de ea, în ciuda faptului că ştia că nu este bine să o facă. O lăsase să-l distragă de la misiunea sa. Îi permisese să intre în casa lui. Şi acum ea descoperise nava de luptă – şi plecase, probabil pentru a-i avertiza pe cei din Sith. Sau poate că nu? El părăsise prea repede ferma. Nu avusese altă alegere. Prefera să nu lanseze nava de luptă fără sistemul de comunicații, pentru care i-ar trebui o săptămână ca să-l reinstaleze. Prinderea lui Ori mai întâi, merita cel puțin încercată. Dar acum se blestema pentru că nu studiase mai atent indiciile.

Da, cineva trecuse prin magazie, îl ucisese pe uvak şi descoperise nava de luptă. Dar nu era clar cine făcuse asta. Da, Ori lipsea, iar urmele ei erau pe cărare. Dar alți oameni călare pe uvaki fusese şi ei de curând acolo şi plecaseră. Numai cei din Sith călăreau uvaki – dar se presupunea că toți îi erau ostili lui Ori, pe care acum o considerau sclavă. Se schimbase ceva? Ea nu ar fi plecat cu ei, în niciun caz. Pariul său era că Tribul nu ştia încă despre secretul său. Dacă călăreții Sith ar fi descoperit nava, ar fi lăsat pe cineva să o protejeze. Deci rămânea doar Ori. În ziua precedentă, când fusese sus în junglă, simțise prin Forță un spasm profund de trădare din partea ei. Văzuse distrugerile pe care le făcuse ea în mica lui fermă. Şi acum se îndrepta spre capitală cu informații capabile să răspândească distrugerea la scară galactică. Trebuia să fie ea. Urmele lui Ori dispăreau chiar înainte de răscruce, dar Jelph era sigur că se îndrepta spre Tahv. Nu era nimic altceva decât junglă la est şi nimeni cu care să vorbească în aval, în oraşele abandonate ale lacurilor Ragnos. Odată cu ploile musonice care sufocau râul Marisota, vadurile dădeau către acele câteva oraşe din sud. Deci, rămânea capitala, un oraş pe care el nu îl vizitase niciodată. Centrul răului de pe Kesh, casa Marelui Lord Lillia Venn şi a întregului ei Trib rătăcit.

Se uită pe fereastră spre zidurile oraşului, acum nefolositoare. Unde ar putea fi Ori? Unde ar merge?

— Nu arăți fericit, prietene. Bătrânul Keshiri luă îngrijorat bolul gol. Încerc mereu să am ceva de servit pentru cei săraci. Îmi pare rău că nu este mai bun.

— Nu asta este problema, spuse Jelph, revenindu-şi în fire.

— Ah. Femeia. Bătrânul se retrase în spatele tejghelei. S-ar putea să nu fiu din specia ta, tinere om, dar îți pot spune un adevăr universal. Dacă ai lăsat o femeie să intre în viața ta, se poate întâmpla orice.

Jelph se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse şi se înclină.

— De asta mi-e frică.

* * *

Ultimii vizitatori ieşiră din *grădina zoologică*. Aşa o numise întotdeauna Ori, dar adevăratul nume era ceva mai complicat. Fiind iniţial, un parc special care o onora pe Nida Korsin şi *Cavalerişti*i ei *Născuţi în Ceruri*, avusese de atunci numele a altor doi sau trei Mari Lorzi, deşi asta nu i se părea lui Ori să fie o onoare deosebit de mare. Cândva adăpostise animale sălbatice, ultimele exemplare ale unor specii de prădători de pe Kesh. Dar cei din Sith îi strânseseră demult şi îi uciseseră pentru distracţie. Acum, clădirea servea drept casă publică pentru uvakii utilizaţi în rake-riding – pentru acei câţiva uvaki care supravieţuiau luptelor acelui sport violent. Cetăţenii Sith şi Keshiri veneau deopotrivă să se minuneze privind fiarele puternice, cum erau răsfăţate şi pregătite pentru meciurile lor din Korsinata aflată în apropiere.

În ultima vreme, însă, ajunseseră să găzduiască altceva.

Sau, mai degrabă, *pe cineva.* Ori îşi găsi mama acolo unde se aştepta să o găsească – curăţând staulele uvakilor. Jelph avusese dreptate: Marele Lord Venn făcuse un spectacol public din căderea Candrei Kitai de la putere. Sub ochii atenţi ai gardianului de noapte masiv, Înaltul Lord deposedat continua munca pe care o făcuse toată ziua pentru amuzamentul vizual al trecătorilor. Purtând încă rochia ceremonială din Ziua lui Donellan, acum murdară şi sfâşiată, Candra stătea pe vârfuri, mutând delicat cu o lopată mare resturile murdare.

Privind în jos din poziţia ei de pe acoperişul adăpostului, Ori aşteptă până când paznicul ajunse chiar sub ea. Apoi sărit jos, lovind sentinela şi lăsând-o fără simţiri. Îngenunchind, îi luă bărbatului sabie de lumină şi îl târî în staul, în spatele uvakului.

Cu ochii lăcrimându-i din cauza mirosului, Candra privi spre fiica ei cu o expresie obosită.

— Ai venit înapoi.

— Da.

— Au trecut săptămâni şi săptămâni.

— Doar două, spuse Ori, studiindu-şi mama.

Trecuse atât de puţin timp de la sărbătoarea regală şi ea abia o mai putea recunoaşte. Părul gri ascuns întotdeauna cu grijă de cosmeticienii Keshiri apăruse acum cu o forţă stranie. Candra puţea de la toate lucrurile murdare pe care le întâlnise în munca ei. Mainile ei, cu toate acestea, nu aveau calusuri. Ori putu vedea de ce când Candra se întoarse robotic la munca ei, ţinând cu grijă lopata şi făcând progrese slabe.

— Îi tot hrănesc cu lături care îi fac să se îmbolnăvească, gemu Candra. Ştiu că o fac intenţionat.

— Nu vei termina niciodată treaba asta folosind astfel lopata, spuse Ori, ridicându-se şi apucând instrumentul. Privindu-l o clipă, îşi aminti brusc că nu era fermier şi o aruncă deoparte. Ai fost aici în tot acest timp?

Candra arătă slabită spre staulul gol de vizavi.

— Mă lasă să dorm acolo, câteodată. Obosită, ridică ochii spre Ori. Arăţi obosită, dragă. Te-ai odihnit?

Ori pufni. Fugise toată noaptea şi ziua precedentă de la ferma lui Jelph după ce îi descoperise secretul din adăpost, ajungând în cele din urmă la Tahv acum o oră. Acum, în sfârşit, era aici – şi avea ceva de dat la schimb. Ce era el? De unde era? *Flota Republicii Sistemelor*, spuneau caracterele vechi. Republica, îşi aminti din studiile sale, era instrumentul Jedi – păpuşa prin care Cavalerii Jedi îi conduceau pe cei slabi din galaxie. Cu siguranţă erau informaţii care contau pentru cineva.

Dar pentru cine?

— O să te scot de aici, îi spuse mamei ei.

— Nu pot să plec, spuse Candra. Ne vor găsi, oriunde am merge – şi vom ajunge amândouă înapoi aici.

Privind repede înapoi în afara staulului, Ori o trase în umbră pe femeia mai în vârstă.

— Nu o să te iau de aici. Am... *descoperit* ceva. Ceva care ne va restabili statutul – *te va* restabili. Trebuie să mă duci să-i văd pe Înalții Lorzi.

Candra se uită la ea, nedumerită, pentru o vreme, înainte de a-şi întoarce ochii, cu vinovăție, spre lopată.

— Mai bine mă întorc la muncă, înainte să vină cineva să verifice...

Ori apucă încheieturile mamei ei înainte să se poată mişca.

— Mamă, trebuie să ştiu cu cine să vorbesc!

Clătinând din cap, Candra se luptă pentru a evita privirea fiicei sale.

— Nu, Ori. Nu ştiu ce crezi că ai găsit, dar nimic nu va conta. Am pierdut.

— *Acest lucru* va face diferența!

Ori nu avea nicio îndoială asupra acestui lucru. Îi explică repede. Mai era o navă spațială pe Kesh, în afară de *Omen*. Una nouă, ascunsă la o fermă de lângă râul Marisota. Şoapta lui Ori deveni mai puternică de entuziasm.

— Nu este vorba doar despre familia noastră, mamă! Este vorba despre reunirea Tribului cu Sithul!

Candra se uită la ea, pur şi simplu, neîncrezătoare.

— Ai înnebunit. Ai inventat această poveste, pentru a încerca să te întorci în...

Auzind că garda începea să se agite, Ori se uită disperată la Candra.

— Tu ştii politica. Trebuie să ştiu ce să fac. La cine pot merge?

La cuvântul *politică,* ochii Candrei părură să se concentreze. Uitându-se cu tristețe înapoi la lopată, vorbi pe un ton jos. Trei dintre Înalții Lorzi erau păpuşile proaspăt numite ale Marelui Lord, îi explică ea. Dar asta însemna că ceilalți patru ar putea asculta – doi provenind din fostele facțiuni Roşu şi Auriu. Ei formau balanța puterii politice şi ar putea foarte bine să recompenseze familia Kitai pentru că le adusese lor vestea mai întâi.

— Dacă acest lucru este adevărat, trebuie să-i duci acolo, să o vadă singuri, spuse Candra. Trimite-le mesaje prin Gadin Badolfa, arhitectul. Se vede cu ei toți şi încă mai am încredere în el. Nu le spune exact ceea ce ai găsit – în acest fel, nu vor fi compromişi pentru că vin să te întâlnească.

Ori reflectă. Mult-căutatul Badolfa era foarte sus plasat în societatea Sith, pe cât de bine conectat putea fi cineva din afara ierarhiei. Înaltii Lorzi s-ar putea să nu creadă că invitațiile erau legitime, chiar venind de la prieten de familie de încredere precum Badolfa – dar nu prea avea altă opțiune.

Trase corpul paznicului înapoi afară din staul. Trecuse mai devreme pe lângă un jgheab frumos care avea să-i devină casă temporară; ceilalți paznici vor presupune că a fost beat în serviciu. Dar va păstra sabia lui de lumină. Trecuse doar o zi de când frații Luzo o luaseră pe ai ei, dar se simțea bine să aibă din nou una în mână.

— Mamă, eşti sigură că nu vrei să vii cu mine?

Sprijinindu-se de mânerul lopeții, Candra se uită lung şi dur la fiica ei.

— Nu, acesta este locul meu acum. Te-aş încetini doar. Se uită în jos la podeaua staulului şi făcu o grimasă. Şi dacă acest plan al tău nu funcționează, nu te deranja pentru mine că sunt aici. Oricum nu mă aştept să mai trăiesc mult.

Capitolul 2

Ura: pură şi apăsătoare. Tahv era un monument de ură. Jelph o simțea pe fiecare alee, la fiecare răscruce de drumuri. Latura întunecată a Forței pătrunsese în acest loc, ca nicăieri pe unde mai fusese el vreodată. De multe ori, pe când creştea pe Toprawa, Jelph crezuse că înnebuneşte. Era asediat de dureri de cap constante; îi era afectat fiecare moment în care era treaz. Abia mai târziu îşi dăduse seama că fusese din cauza sensibilității sale în dezvoltare la Forță, care răspundea la cicatricile psihice pe care Exar Kun şi cei de genul lui le provocaseră planetei, cu ani în urmă.

Dar răul lor trecuse. Acidul psihic care curgea pe străzile din Tahv era viu. Era pretutindeni. Clădirea după care se ascunsese găzduia un bătrân Sith care îl pedepsea violent pe servitorul său Keshiri. Dincolo de fereastra de peste drum, un cuplu tânăr planifica moartea vecinilor lor. Sentinela de pe stradă avea amintiri despre lucruri dincolo de cea mai rea imaginație a lui Jelph.

Jelph încercă să excludă impresiile care îi veneau prin Forță, fără a atrage atenția asupra prezenței sale psihice. Era aproape imposibil. Sithul îşi transmitea cu bucurie ura şi furia, ca nişte animale sălbatice care lătrau la stele. Prăbuşindu-se lângă perete, Jelph începu să verse. Îşi dădea seama prea târziu că nu fusese o idee prea bună să mănânce înainte de a veni aici. Se ridică, gâfâind şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Câți Sith trăiau aici? se întrebă el. În Tahv? Pe Kesh? Nu ştiuse niciodată. El era cu adevărat un cercetaş pentru Jedi, chiar dacă ei nu îl recunoşteau ca atare; ar fi vrut să prezinte un raport complet în eventualitatea întoarcerii sale. Dar de fiecare dată când se apropia de orice centru populat, se îmbolnăvea. Inclusiv acum, când avea cel mai mult nevoie să fie întreg.

Jelph se strădui să-şi adune gândurile. *Ori.* Trebuia să o găsească pe Ori. Numele ei, chipul ei, era linia vieții lui. De aceea era aici – şi de aceeea nu plecase.

Îi ştia foarte bine prezența în Forță, dar nu avea nicio speranță să o găsească în marea dură de sentimente care era Tahv. Se întrebă cum supraviețuise ea aici. Natura ei întunecată nu i se păruse niciodată a fi la fel de pronunțată ca a celorlalți Sith din Kesh, oricât de mult încerca ea. Ori era mândră, nu coruptă; indignată, nu plină de ură. Altfel, s-ar fi retras la atingerea ei. *Trebuia* să aibă dreptate în privința ei. Dar dacă se înşelase? Chiar era aici, sau nu?

Jelph era pe cale să se predea disperării care îl înconjura, când văzu ceva care îi stârni o amintire. La una dintre primele lor întâlniri, Ori se lăudase cu privire la modul în care niciunul dintre ceilalți *Cavalerişti* nu avea cunoaştințele sale despre sistemul de apeducte al oraşului. Era teritoriul ei de patrulare, împreună cu ucenicii ei. Jelph ridică ochii căutând unul dintre mai multele construcții falnice din piatră care se întindeau pe deasupra oraşului, aducând apa din munți. Fiind construit pentru prima dată de către Keshiri, sistemul fusese îmbunătățit de Sithul din vechime, care adăugase rezervoare de depozitare la zeci de metri de sol. Ori avea dreptate: de acolo putea fi văzut întregul Tahv. *Şi sper că nu o să îl mai simt,* gândi el.

Trecu strada către umbrele de lângă suportul masiv al apeductului, un stâlp aproape de mărimea unui cartier. Partea întunecată nu era atât de rea acolo. Jelph escaladă suportul, având grijă să rămână tot timpul în întuneric până ajunse în vârf. Având o margine largă de ambele părți, conducta de piatră care canaliza apele învolburate avea lățimea unei străzi de oraş. Stând pe pervazul înclinat, Jelph se minună de faptul că Keshiri fuseseră capabili să construiască, de fapt, un râu aerian, cu mult înainte de sosirea Sithului. Ce ar fi putut realiza dacă nu ar fi fost abuzați? Clătinând din cap, întinse mâna spre geanta de pe umăr şi îşi scoase macrobinocularul. Studiind zona, observă un lanț muntos departe spre vest. Îl umplea de spaimă. Auzise că Sithul îşi păstra acolo nava distrusă, într-un templu. Ar

fi capabili să folosească materiale de la nava sa de luptă ca să o repare? Sau un Sith ar putea încerca pur şi simplu să plece cu nava sa, plănuind să se întoarcă mai târziu după ceilalți? Oricum ar fi, cel mai important lucru acum era găsirea lui Ori.

Îndreptându-şi atenția spre oraşul de dedesubt, setă vizorul pentru vederea pe timp de noapte şi scană străzile care duceau către marele palat. S-ar fi dus Ori acolo, chiar ştiind ce îi făcuse Marele Lord Venn familiei ei? Forțându-se să vadă mai departe, îndrăzni să se ridice în picioare.

— Ori, unde eşti?

Deodată, o mână nevăzută îl aruncă în apa care curgea. Macrobinocularul îi scăpă din strânsoare, sărind o dată pe pervaz şi spărgându-se pe un acoperiş de marmură de mai jos. Odată ce atinse fundul canalului adânc de un metru, Jelph îşi lovi cizmele de pardoseala de piatră şi se lansă în sus – doar pentru cădea din nou înapoi, împins de Forță. Incapabil să se ridice, se rostogoli pe canal. Curentul se potoli, aruncându-l într-un bazin de colectare – aflat mai jos, dar încă la metri buni deasupra acoperişului din apropiere. Se luptă să ajungă în partea mai puțin adâncă, apoi îşi scoase sabia de lumină de la brâu şi o aprinse. Cu lumina albastră pâlpâind în noapte, Jelph se întoarse în apa până la talie, căutându-şi agresorul.

— *Mincinosule!*

Vocea veni din canal. Jelph văzu acolo silueta unei femei lansându-se spre el, fluturând o sabie de lumină roşie. Cu ambele mâini pe propria armă, îi devie lovitura puternică, permițând forței atacului femeii să o răstoarne în rezervor lângă el. Ea se ridică repede şi lovi din nou.

— Mincinosule! repetă Ori, cu ochii ei care în mod normal erau căprui, strălucind de o lumină portocalie.

— Ai găsit-o, spuse Jelph, ridicând sabia de lumină pentru a o opri pe a ei într-un încleştare mortală. Asta fu tot a putut gândi să spună.

Ori mârâi ceva inaudibil şi îl lovi cu piciorul prin apă. Jelph se feri, ceea ce îi făcu pe amândoi să-şi piardă echilibrul – şi pe Ori să-şi piardă sabia de lumină în porțiunea mai adâncă a bazinului. Văzând-o cum lovea apa, căutând arma, Jelph se dădu înapoi pentru a-i lăsa spațiu.

— Ai găsit-o, spuse el dezactivându-şi sabia. Ai găsit-o – şi ai distrus grădina. Nu te învinuiesc pentru asta.

— Eu te învinuiesc! Ridicându-se din nou în picioare, îşi vântură mâna prin apă, fără rezultat. Eşti un mincinos. Eşti un *Jedi*!

— Am fost, spuse el. Nu avea rost să o nege. Ceea ce ai găsit a fost nava mea spațială. Mulțumesc Forței că nu ai încercat să intri înăuntru...

— De ce? Nu crezi că sunt suficient de *deşteaptă*? Cu apa picurând pe ea, se încruntă la el. Crezi că sunt doar o începătoare proastă – cu nimic mai bună decât un Keshiri!

— Nu de asta!

— Noi am venit din spațiu, să ştii. Şi ne vom întoarce acolo! De asta ți-e frică?

— Da - printre altele.

Amintindu-mi brusc unde se afla, Jelph se uită nervos deasupra. Rezervorul era prea înalt pentru a nu fi auziți de dedesubt, dar mai devreme văzuse santinele aeriene. Cel puțin o găsise pe ea.

— Ce... ce faci aici?

Ori păşea prin apă, neputând încă să-şi găsească sabia de lumină.

— Am venit în Tahv să le spun despre tine! Să-i avertizez!

— Aici sus? Se aşteptase ca ea să încerce să se vadă cu cineva important. O studie în timp ce îşi scutura apa din păr. Aşteptă. Chiar ai văzut pe cineva important. Pe mama ta.

Femeia Sith îl privi, pur şi simplu.

— Am crezut că mama ta nu mai este la putere...

— Asta se va schimba! Chipul lui Ori se umplu de furie. Cu ceea ce ştim acum, se va întoarce! *Eu* mă voi întoarce!

Jelph făcu un pas înapoi, parcă împins de forța cuvintelor ei.

— Nu este stilul tău, spuse el. Persoanei care a rămas cu mine zilele astea nu-i mai păsa de asta. Acea persoană...

— Nu am fost *eu,* scuipă Ori. A fost o *înfrântă*!

— Dar îmi plăcea cealaltă persoană – şi nu-mi pasă cum îi spui tu. Era o parte din tine.

— Acea persoană nu era Sith! Arătă spre stele, care se vedeau printre norii de sus. Alea ne aparțin! Nu este vorba doar despre mine. Am locuit aici o mie de ani, aşteptând să ne întoarcem acolo. Aşteptând să ne întoarcem la ceea ce este al *nostru*!

Jelph începu să spună ceva, dar se opri.

— Asta este, şopti el, calculând.

Tribul era o rămăşiță din Marele Război al Hiperspațiului, de acum mai mult de un mileniu. Ei nu ştiau ce urmase. Acum avea o armă. *Istoria*.

— Nu mai sunt alți Sith, spuse Jelph.

— Ce?

— Nu mai sunt alți Sith, repetă el. Au dispărut.

— Minți, spuse Ori, mergând spre margine. Acea navă pe care o ascunzi este o navă de război! Chestiile alea mari... *vârfurile* de ambele părți ale navei. Îmi spui că sunt pentru decor?

Jelph clătină din cap.

— Da, avem duşmani. Şi chiar ne-am luptat cu Sith în vremuri recente. Un Jedi, Exar Kun, a fost atras de partea întunecată şi a reînviat mişcarea. Dar au fost eradicați. Vânați – cu toții. Se îndreptă spre ea cu grijă. Din câte ştiu, oamenii tăi sunt singurii Sith rămaşi în viață în galaxie. Simte-mi gândurile. Vei şti că spun adevărul.

Respirând greu, Ori se uită la el. Furia ei fiind consumată, se ridică pe marginea bazinului şi îşi scoase cizma. Apa se revărsă din ea.

— Ne vom ridica, spuse ea, mai calmă acum. Singuri împotriva unui Jedi sau a unui miliard. Ne vom încerca şansa.

— Veți fi zdrobiți de Jedi.

— Ştie cineva că noi existăm? întrebă ea. Dacă Sithul nu ne căutat, mă îndoiesc că Jedi o fac.

— Mă caută pe mine, spuse el. Şi crede-mă, Jedi vă caută.

El nu ştia ce ce întâmplase cu membrii *Pactului* de când fugise – dar ştia că atâta timp cât trăia Lucien Draay, cineva avea să-i urmărească pe Sith.

Ori îşi frecă fruntea, exasperată.

— Dacă nu-mi pot salva familia – şi nu-mi pot salva oamenii – atunci ce ar trebui să fac?

— Ce ar trebui să faci? râse Jelph. Tu eşti cea care spune întotdeauna că ți-ai stabilit propriua viață. Merse spre ea, către margine. Pur şi simplu decide ce vrei.

Ori îl privi o vreme, cum stătea în apa luminată de stele, în fața ei. În cele din urmă, închise ochii şi clătină din cap.

— Nu vom putea niciodată să avem încredere unul în celălalt, spuse ea.

Jelph o privi cercetător. Ea deschise ochii şi îl privi.

— O simt în gândurile tale. Crezi că sunt frumoasă. Crezi că mă doreşti. Vrei să ai încredere în mine. Dar îmi cercetezi fiecare cuvânt pe care îl spun, încercând să mă defineşti, încercând să mă prinzi în capcană. Din cauza a ceea ce sunt.

Jelph se uită în jos la apă. Nu ştiuse de ce venise până aici când erau atât de multe riscuri. Asta până acum.

— Cred că ştiu cine eşti, Ori.

Făcu un pas înainte şi îşi puse mâna pe umărul ei. Ea se feri de atingerea lui.

— Jelph, spuse ea, apucându-l de mână, dar fără să-l respingă. Nu pot fi persoana care am fost la fermă. Dacă singura modalitate de a fi cu tine este să fiu *slabă,* pur şi simplu nu o pot face.

— *Poți* fi puternică, spuse el, întinzându-se spre ea şi trăgând-o de pe margine, în apă, înaintea lui. Când picioarele ei atinseră fundul, se uită la el. Tu *eşti* puternică, spuse el. Doar că nu trebuie să vrei să conduci galaxia.

Ea îşi întoarse privirea de la el, spre bazin.

— Este ceea ce suntem născuți să facem, să ştii. Să conducem galaxia.

— Atunci Tribul este construit pe o păcăleală, spuse el. O înşelăciune. Toată lumea se luptă pentru ceva ce nu poate avea decât o singură persoană. Doar una. Ceea ce înseamnă că a fi Sith înseamnă a fi un *eşec aproape sigur*. Aproape toți cei care respectă Codul vostru sunt condamnați să eşueze, chiar înainte de a începe. Jelph chicoti. Ce fel de filozofie este asta? Ridicându-i bărbia cu mâna, se uită în ochii ei, căprui din nou. Nu te lăsa păcălită. Nu poți pierde dacă nu joci.

O sărută, fiindu-i indiferent dacă era văzut de vreo santinelă Sith aeriană. Ori îi întoarse îmbrățişarea înainte de a se trage înapoi.

— Aşteaptă, spuse ea. *Noi jucăm deja*. S-au pus în mişcare. Nu-i mai pot opri.

— Ce vrei să spui?

Cu fruntea încrețită, Ori îi explică ce îi sugerase mama ei să facă.

— Le-am trimis deja vorbă Înalților Lorzi rivali, spuse ea. Trebuiau să mă întâlnească la ferma ta pentru a vedea nava spațială.

Fiind adus înapoi la realitate cu un şoc, Jelph o eliberă.

— Ce… ce le-ai spus?

Uimit, el ieşi din rezervor. Ori îl urmă, apelând la ajutorul lui.

Mama ei îi dăduse o frază de folosit – un cod în minuscula comunitate a Înalților Lorzi – ce trebuia folosită în cazul unei descoperiri foarte importante.

— Nu le-am spus despre nava spațială, dar ştiu că este ceva important, spuse ea. Ar trebui să mă întâlnească acolo mâine, la apus.

— La apus! Se dezumflă Jelph. Îi trebuise o zi întreagă şi o noapte doar ca să ajungă până aici pe jos. Cum aveai de gând să ajungi acolo?

— Aveam de gând să fur un uvak, spuse Ori, stând deasupra pervazului şi arătând spre o siluetă întunecată de pe cer. De aceea am venit aici – ştiam că de pe apeduct aş fi putut atrage în jos una dintre santinelele aeriene.

Se uită înapoi la el bosumflată.

— Bineînțeles, atunci mai aveam încă o sabie de lumină.

— Noroc că ți-ai făcut prieten, spuse el, stând pe pervazul de lângă ea şi ridicând privirea spre santinela care plutea. Îi zâmbi. Ştii, Ori, eşti primul Sith cu care am luptat vreodată.

— S-ar putea să trebuiască să te străduieşti mai mult împotriva ăstuia, spuse ea, privindu-i sabia de lumină cum prindea viață. Nu suntem cu toții atât de uşor de fermecat.

Capitolul 3

Se simțea bine zburând din nou. Ori privi în jos spre pământul care aluneca sub bătaia aripilor uvakului. Din când în când, se întorcea să-l vadă pe Jelph, lipit de ea în timp ce manevra frâiele. Încă mai zâmbea. Ea ştia că fuga nu era un mister pentru el, dar el trăise timp de trei ani pe pământ, uitându-se în sus la zburătorii Sith. Asta era o schimbare binevenită. Se întrebă cum ar fi să zboare în nava lui spațială. Ştia de ce, mai devreme, nu zburase pur şi simplu cu ea – dar acum, că se găsiseră reciproc, nu mai era nevoie să fie legați de Kesh. Ar fi un zbor incomod în vehiculul cu un singur loc şi ştia că el voia să mai instaleze un fel de sistem de comunicații înainte de plecare. Dar, deşi nu discutaseră despre asta, ea spera din tot sufletul să poată evada.

Cum ar fi viața pentru ea, un copil al Tribului, într-o galaxie dominată de Jedi? La fel cum trebuie să fi simțit Jelph în toți aceşti ani, îşi imagină ea. Acum începea să gândească aşa. Empatia era o trăsătură pe care Sith o înțelegea doar ca mijloc de cunoaştere mai bună a inamicului; altfel nu avea scop practic. Ori începuse să vadă lucrurile diferit.

Dacă se gândea la Candra, de exemplu. Erau multe motive pentru care Ori dorise să o readucă pe mama sa în vechea poziție – dar majoritatea se învârteau în jurul mândriei, răzbunării şi al ruşinii față de starea ei actuală. Era mai important, îşi dădea seama acum, să îmbunătățească pur şi simplu viața mamei ei, scoțând-o din ghearele lui Venn. Cei patru Înalți Lorzi ar putea face asta, o asigurase Gadin Badolfa când îl contactase. Trebuia doar să le dea ceva la schimb în locul navei spațiale a lui Jelph. Jelph îi sugerase să le dea cele patru blastere funcționale pe care le ascunsese acasă; putea pretinde că le-a descoperit undeva într-un mormânt. Toate armele pe care le aveau de la echipajul lui *Omen* erau epuizate demult. Descoperirea unor arme încărcate ar putea face diferența în politica violentă a Înalților Lorzi.

— Nu vom reuşi să ajungem la timp, spuse Jelph. Uvakul lor nu voise să ducă doi călăreți ciudați şi se luptase cu ei până la capăt. Ce-i aia, acolo sus?

Ori îşi ridică privirea pentru a vedea V-ul zburător al unui uvak – o umbră singuratică urmărită de încă trei pe ambele părți – care zbura prin aer sus, deasupra lor.

— La naiba! Îşi dădu seama că găsiseră un curent de aer favorabil. Ei vor ajunge primii acolo!

— Fii calmă, spuse Jelph. Strânsoarea lui se accentuă. Dar mai rapidă!

* * *

Ori îi permise lui Jelph să sară de pe uvak în afara razei vizuale a fermei, înainte să aterizeze. Îl văzu aterizând cu uşurință pe pământ şi rostogolindu-se la adăpost. Fusese atât de surprinzător să-l văd în acțiune, la fel de capabil fizic, în toate privințele, ca un *Cavalerist* Sith. Şi la fel de silențios. Vizitatorii, cu uvakii lor aterizați în spatele fermei, nu văzuseră nimic.

Inspirând adânc, Ori descălecă. Pachetul cu blasterele era exact acolo unde spusese Jelph că este, sub jgheabul de amestecare. Semănau mult cu cele pe care le văzuse ea la muzeu. Spera că vor fi suficiente pentru a cumpăra eliberarea mamei ei – şi pentru a-i face pe vizitatori să plece. Repetă în şoaptă ceea ce avea să le spună, în timp ce intra în fermă pe lângă spalierele distruse. Ştia pe care dintre cei patru Înalți Lorzi să-i aştepte. Simțind prezențele întunecate familiare, îi strigă.

— Înalți Lorzi, am ceea ce căutați...

— Da, cred că ai.

Ori deveni cenuşie la sunetul vocii scârțâite. *Marele Lord!*

Palidă şi cocoşată, Lillia Venn ieşi din grajd. Ridicând o mână pătată şi o apucă pe Ori cu Forța, imobilizând-o. Patru dintre gardienii ei loiali apărură din spatele hambarului şi o imobilizară fizic pe Ori. Întorcându-se, liderul Sith strigă spre hambar.

— Lorzi Luzo!

Ori îşi simți coloana vertebrală transformându-se în jeleu când Flen şi Sawj Luzo deschiseră uşile grajdului în spatele lui Venn, dezvăluind masa metalică a navei de atac Aurek din interior. Auzise de la Badolfa că Venn îi făcuse Lorzi pe Flen şi Sawj Luzo pentru loialitatea lor. Acum frații conspiratori se întorseseră la fermă – cu cel mai rău duşman al ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ori, luptându-se cu paznicii. M-a trădat Badolfa?

— O, l-am lăsat pe Badolfa să-ți transmită mesajele, spuse Sawj Luzo, cu un glas scârțâit, încântat. Mama ta a făcut o altă afacere.

— *Ce?*

— Da, spuse Venn, întorcându-se şi intrând înăuntru. Nu credea că este reală descoperirea asta a ta – şi nu credea că ceilalți Înalți Lorzi vor veni. Aşa că ne-a alertat despre întâlnirea de aici.

Ori păru îngrozită.

— În schimbul a ce?

Venn îşi linse buzele uscate.

— Să le spunem... *condiții de muncă îmbunătățite.* Dacă ar fi sosit vreun Înalt Lord, i-aş fi acuzat de trădare. Făcu semn către vehiculul spațial. Dar ăsta este un premiu mult mai mare.

Luptându-se cu paznicii ei, Ori se uită în jur. Ştia că Jelph era acolo, dar erau atât de mulți. Iar acum, fratele mai mare Luzo o ajuta pe Marele Lord prin bălegarul parțial săpat din grajd spre descoperirea ei.

— Am făcut-o, spuse Venn triumfătoare. Am trăit să văd şi ziua asta. Îi dădu drumul brațului escortei sale şi se sprijini de nava de luptă. Viața este o glumă crudă, Lord Luzo. Îți petreci anii ajungând în culmea puterii – şi abia atunci crede toată lumea că este timpul să mori.

— Niciunul dintre noi, Mare Lord.

— Taci. Mângâie metalul rece al navei. Ei bine, viața Lilliei Venn nu s-a încheiat. Există un alt pisc, un alt loc de cucerit. O să încep din nou – printre stele. Vag conştientă de zgomotul picioarelor aliaților mişcându-se în spatele ei, adăugă: Vă voi lua pe toți cu mine, desigur.

— Desigur, Mare Lord.

Afară, doi dintre gardieni – odată, colegi *Cavalerişti* ai lui Ori – se-ndepărtară de ea, atenția lor fiind atrasă de entuziasmul din interior. Nici ei, nici ceilalți doi atacatori rămaşi nu observară pachetul cu blastere, nedeschis, din spatele lor, levitând în tăcere spre tufişurile de lângă fermă. Dar Ori observă, începând să se mişte chiar înainte să audă chemarea mentală a lui Jelph.

Ori! Jos!

În loc să lupte pentru a se elibera ca să fugă, Ori se aruncă cu toată greutatea ei la pământ, surprinzându-i pe bărbații care o țineau de mâini. Distragerea fu suficientă pentru Jelph, care deschise focul. Razele strălucitoare nemaivăzute pe Kesh încă din primul secol de ocupație îi loviră pe cei doi gardieni în spate. În față, cei doi *Cavalerişti* rămaşi se întoarseră şocați. Înăuntru, silueta îmbătrânită a lui Venn prinse viață. Se uită la noii ei Lorzi.

— Asigurați locul!

Jelph alerga prin curte, trăgând din nou. Restul *Cavalerıştilor*, care în viața lor nu deviaseră vreodată un foc de blaster, se mişcară speriate pentru a para energia. Ori se rostogoli pe pământ, încercând să găsească sabia de lumină a unuia dintre gardienii căzuți. În față, îi văzu pe frații Luzo stând de pază în uşa grajdului – în timp ce în spatele lor, Marele Lord se ridicase cumva pe nava de luptă. Nu, văzu ea

cu o tresărire. Nu pe navă. În *interior.* Ori se întoarse spre Jelph, care ajunsese lângă ea. Şi el o văzuse. Pentru o clipă îngheţă, uitând să mai tragă cu blasterul. Băbătia se afla în preţioasa lui navă spaţială. O apucă pe Ori de braţ şi o ajută să se ridice. Trăgând din nou spre fraţii Luzo şi paznicii lor, el o trase de braţ.

— Ori, hai să mergem!

Smucită deodată să se mişte, Ori se uită înapoi la hambar. Era clar că el nu înţelegea.

— Jelph, nu! Marele Lord este aici, strigă ea. Ce faci?

Jelph nu răspunse. În schimb, o împinse departe de hambar – înspre râu.

Înăuntru, bătrâna întinse mâna spre accelerație. Din compartiment se auzi o voce metalică.

— Sistem de navigaţie automată, activat. Modul Planare este activat.

Ochii lui Venn se deschiseră larg în timp ce începu ascensiunea. În afara navei Aurek, fraţii Luzo le ordonară *Cavalerişti*lor supravieţuitori să protejeze intrarea împotriva lui Ori şi a protectorului ei necunocut. Uşa din spate a staulului era la fel de mare ca aripile unui uvak; va permite cu uşurinţă ieşirea unei nave de luptă care planează.

— O asemenea putere, spuse Sawj Luzo, urmărind cum monstrul metalic se ridica. Nici măcar nu o să aibă nevoie să-i desprindem firele de acostare.

— Acostare?

Flen privi sub navă. Două corzi monofilament mici legate de echipamentul de aterizare deveniră vizibile abia acum, în lumină. Pe măsură ce corzile se încordară, ochii galbeni ai tânărului Lord zburară spre celălalt capăt, îngropat în mizeria în care stătuse nava. Acolo, în pământ, se rupseră nişte legături mici – şi distruseră, astfel, visul unui Lord Întunecat.

Dispozitivul de securitate fusese îngropat înainte ca Jelph să fi adus prima parte a navei de luptă din junglă. Nava Aurek stătuse ascunsă sub o movilă de gunoi de grajd în hambar – dar sub ea mai era îngropat ceva: două dintre torpile protonice ale navei, înconjurate de mii de kilograme de exploziv pe bază de azotat de amoniu. Transformarea îngrăşământului în ceva potrivit pentru sistemul antifurt necesitase multă răbdare şi grijă – dar îi oferise lui Jelph o modalitate de a-şi preface slujba normală în ceva util misiunii sale.

Acum sistemul antifurt funcţionase exact aşa cum fusese planificat. Când se rupseseră cablurile, se declanşeră focoasele torpilelor. Armele detonară, aprinzând explozivul din jur. Tunetul lovi ferma în timp ce mingea de foc erupse şi se desprinse de lutul din jur, distrugând grajdul şi pe ocupanţii săi într-o milisecundă. Afară, Jelph se aruncă asupra lui Ori, plonjând amândoi în apă, chiar atunci când unda de şoc sfărâmă pământul în spatele lor.

Fiind aruncată prin acoperişul hambarului care se dezintegra, nava de atac se rostogoli pe gheizerul de căldură şi forţă. Pentru o fracţiune de secundă, femeia din interior se bucură de mişcare, presupunând că era o demonstraţie naturală a puterii navei. Euforia ei se încheie când, pentru că scuturile navei nu erau pornite, celelalte patru torpile detonară în tuburile lor de lansare.

Chiar şi muncitorii nocturni din Tahv văzură noua cometă fulgerând vie şi murind la fel de repede, scăldând cerul sudic cu o lumină stranie.

Lillia Venn îşi găsise drumul spre cer.

Capitolul 4

Coliba mică prindea contur. Sub un coronament dens de frunziş prin care nu putea pătrunde niciun cercetaş uvak, o structură nouă se ridicase deasupra unui dâmb relativ uscat din mijlocul pădurii. Lăstarii de hejarbo creşteau mult mai puternici aici, sus în junglă; dacă n-ar fi fost sabia de lumină a lui Jelph, Ori nu ar fi curățat niciodată pământul. Trecuseră opt săptămâni de când explozia distrusese ferma. Jelph şi Ori coborâseră din junglă o singură dată, la adăpostul nopții, pentru a investiga ce mai rămăsese. Nu mai era nimic de văzut. Întregul mal căzuse în râul Marisota. Apele întunecate se învolburaseră şi se rotiseră în craterul exploziei. Nu mai rămăsese decât o cărare acoperită de buruieni care se termina pe malul râului.

Cei doi se întoarseră în junglă, în noaptea aceea, încrezători că nimeni nu aflase că fusese vreodată o navă de luptă pe Kesh. Ori râsese pentru prima dată în ultimele zile, citând vorba preferată a mamei ei - *Încrederea celor Fără Speranță*.

De la acea călătorie, singura lor preocupare fusese să-şi încropească un loc ascuns pentru ei. Ori îşi dădea seama că nu mai exista cale de întoarcere; nu după trădarea mamei ei. Moartea lui Venn fusese cu siguranță difuzată prin Forță – şi era la fel de sigur că asta îi va face pe Înalții Lorzi rămaşi să se atace unul pe altul, din nou. Jocul reîncepuse; poate că Candra putea chiar să găsească un rol de jucat. Ori nu voia să mai aibă nimic de-a face cu oricare dintre ei. Acea parte din ea era moartă. Şi dacă nimeni nu o jelise pe Lillia Venn, nimeni nu venise să-i caute pe Ori şi pe Jelph. De fapt, cei doi văzuseră mai puțini Sith şi Keshiri în zona înconjurătoare decât de obicei. Probabil, dispariția misterioasă a Marele Lord – într-o zonă temută ca fiind bântuită după tragedia de pe lacurile Ragnos – ar avea un astfel de efect.

Ei îi convenea. Ori avea acum o nouă viziune pentru ea însăşi – bazată pe o poveste veche pe care o auzise când era copil. Legenda Keshiri susținea că la scurt timp după sosirea Sith, o parte dintre ei fugiseră peste ocean. Aleseseră călătoria într-o singură direcție, spre o viață plină de lipsuri şi probabil moartea, în schimbul unei vieți de servitori pentru Trib. Keshiri de astăzi, mai devotați, spuneau povestea ca pe o avertizare: alegerea destinului era un lux rezervat *Protectorilor*, nu slujitorilor lor. Costul aroganței pentru un servitor era izolarea.

Ori vedea altfel lucrurile. Dacă exodul se întâmplase cu adevărat, oricine îi condusese pe acei sclavi era cel mai mare Keshiri din toate timpurile. Soarta lor fusese hotărâtă – şi apoi sfidată. Jelph avea dreptate. Trebuia să fie o modalitate de a câştiga în viață, în afară de cocoțarea în vârful unui ordin capricios – numai pentru a fi înjunghiat de un *shikkar* sau otrăvit de un presupus aliat. Venn fusese fericită, se întreba Ori, fiind sacrificată în momentul ei de triumf? Membrii Tribului păreau legați de căile lor într-un mod la fel de lipsit de speranță precum Keshiri care rămăseseră sclavi. Şi încă mai credeau că sunt deştepți?

Privind spre soarele care dispărea printre copaci, Ori începu să taie ultimii lăstari cu lungimea de un metru care formau uşa laterală. Era ciudat să folosească arma Jedi, gândi ea. Toate săbiile de lumină utilizate de Sith pe Kesh erau roşii, dar unii dintre naufragiații de la început păstraseră săbiile de lumină Jedi capturate, drept trofee. Văzuse una verde în Muzeul Korsin. Culoarea acesteia era ciudată şi frumoasă, un albastru strălucitor cum nu se găsea nicăieri în natură. Singurul artefact al originii extraterestre a lui Jelph.

Ei bine, nu singurul, gândi ea, stingând sabia de lumină.

Ştia că acum, el se afla acolo. Ca de obicei, se trezise în zori ca să prindă micul dejun şi să adune fructe pentru mai târziu. Deşi nu oferea nimic asemănător condițiilor de grădinărit din câmpiile joase, jungla furniza alte mijloace de trai pe tot parcursul anului; pe această latitudine, se îndoia că va observa când va veni iarna.

El îşi petrecea restul zilei construind adăpostul, înainte de a se retrage, la amurg, aşa cum făcea întotdeauna, pentru a fi atent lângă dispozitiv – acea parte a navei sale pe care nu o adusese la fermă.

Ea merse după el, până la locul din copaci unde Jelph stătea ore în şir pe un butuc, privind fix carcasă metalică întunecată şi butonându-i instrumentele.

Nu îl ținuse ascuns de ea. Pentru Sith, „transmițătorul", aşa cum îl numea el, putea fi o descoperire la fel de explozivă precum nava de luptă. Jelph îl păstrase pentru ceea ce reprezenta: o cale de plecare spre exterior. Nu reuşise niciodată să trimită un mesaj; după cum îi explicase, era ceva cu Kesh şi cu schimbările de câmp magnetic ale acestuia care împiedicau astfel de încercări. Se putea să nu fie ceva permanentă, dar ar putea trece secole înainte ca acest lucru să se schimbe. Ori se întrebă dacă acelaşi fenomen îi împiedicase pe naufragiați, cu secole înainte. Tot ce putea face era să seteze dispozitivul pentru a căuta semnale din eter, înregistrându-le pentru o redare ulterioară. Poate că, dacă vreo navă se apropia suficient de mult, va putea să trimită un mesaj către exterior. Acum îi înțelegea călătoriile pe râu în sus, din lunile anterioare: venea în junglă pentru a vedea ce mesaje prinsese.

În mod normal, nu auzea decât zgomot static. Dar indiferent ce tocmai auzise, îl tulburase foarte tare pe Jelph.

— Nu mă mai pot întoarce, spuse el, uitându-se la dispozitiv.

Ori se uită la chestia care clipea, neînțelegând despre ce era vorba.

— Ce s-a întâmplat?

— Am prins un semnal. I-au trebuit câteva momente pentru a putea spune cuvintele. Jedii sunt în război unii cu alții.

— Ce?

— Un Jedi pe nume Revan, spuse el. Când locuiam acolo, Revan era ca noi – încerca să adune Jedi împotriva unui mare inamic. Jelph înghiți, găsindu-şi gura uscată. Din ce am înțeles, ceva nu a mers bine. Ordinul Jedi s-a despărțit. Este în război cu sine însuşi.

Jelph redă pentru ea mesajul înregistrat. Un fragment al avertismentului unui amiral al Republicii atenționa ascultătorii că nu puteau avea încredere în niciun Jedi. Pactul vechi dintre Republică şi Jedi fusese dizolvat. Acum era doar război. Mesajul se stinse. Zguduit, Jelph dezactivă dispozitivul.

— Asta… este vina *noastră*. A *Pactului*.

— Secta Jedi de care aparțineai?

— Da. Ridică ochii spre amurg, neputând găsi prin frunziş stelele serii. Şi ăsta este necazul. Nu ar trebui *să existe* secte Jedi. Ordinul este acum împărțit – dar noi l-am împărțit primii. Scutură din cap. Forța să-i ajute pe toți.

Îşi întoarse din nou privirea spre junglă. Ori îl lăsă să stea în tăcere. Îi trecu prin minte că, în toate zilele în care se plânsese de lumea pe care o pierduse, Jelph trăise cu pierderea unui întregi galaxii. Şi acum o pierdea din nou.

În cele din urmă, el se ridică şi vorbi.

— Nu ştiu ce să fac, Ori. Nu am lăsat Tribul să descopere o cale de plecare de pe Kesh. Dar întotdeauna am păstrat speranța că, cu ajutorul transmițătorului, aş putea restabili contactul într-o zi. Să restabilesc contactul, spuse el, privind înapoi spre ea, ca să plecăm din acest loc.

— Şi să-i avertizezi despre oamenii mei, spuse Ori.

Jelph îşi întoarse privirea de la ea. Nu era cazul să evite adevărul.

— Da.

Ori îi atinse umărul.

— Este corect. Şi eu am încercat să-mi avertizez oamenii despre tine.

— Ei bine, acum nu mai are rost, spuse el, aplecându-se pentru a ridica o piatră din viitoarea lor grădină din fața colibei. Dacă Jedi sunt împărțiți – sau, mai rău, dacă Revan sau altcineva a căzut înspre partea întunecată – atunci, să aduc o planetă Sith în atenția lor, este cel mai rău lucru pe care l-aş putea face pentru galaxie.

— Nu ştii asta, spuse ea. S-ar putea să te înşeli. Jedii încă mai pot veni aici ca să omoare pe toată lumea.

— Da, s-ar putea să mă înşel. Râzând în sinea lui, se uită la ea. Ştii, este prima dată când m-a auzit cineva spunând asta. Poate că dacă aş fi spus-o mai des când eram acasă, nu aş mai fi aici, acum. Aruncă piatra în pârâu şi îngenunche din nou. Mi-am trăit întreaga viaţă crezând că ştiu ce trebuie să facă. Pur şi simplu nu mai ştiu ce ar trebui să fac *acum*.

Privindu-l, Ori văzu privirea pe care o mai văzuse la el în vizitele sale anterioare la fermă. Era expresia pe care o avea când trudea în mizerie. Atunci făcuse ceva neplăcut, dar o făcuse pentru că trebuia să o facă, pentru a-şi menţine grădina în viaţă şi clienţii fericiţi. Era datoria lui.

Datorie. Termenul nu însemna acelaşi lucru pentru Sith. Când era printre *Cavalerişti*, Ori avusese misiuni pe care era însărcinată să efectueze – dar ea le lua drept provocări personale, nu din loialitate faţă de ordinul vreunui superior. Galaxia nu avea dreptul să-i dea ei îndatoriri ciudate. Fiinţele cu adevărat libere aveau vieţi. *Sclavii* avea îndatoriri.

Şi acum Jelph suferea, fiind sigur că avea de îndeplinit *o oarecare* obligaţie, dar nefiind sigur care anume. Ce serviciu îi datora el galaxiei – o galaxie care îl alungase deja?

— Poate, spuse Ori, poate că filosofia Sith are un răspuns pentru tine.

— Ce?

— Noi suntem învăţaţi să fim egocentrici. Noi nu gândim în termeni de *noi* şi *ei. Exişti* doar *tu,* împotriva tuturor celorlalţi. Nu contează altcineva.

Aşezându-şi braţele în jurul lui, pe la spate, se uită la şuvoiul întunecat, care murmura liniştit pe drumul său pentru a alimenta râul Marisota.

— Cei din Sith m-au alungat. Jedii te-au alungat. Poate că niciuna dintre părţi nu merită ajutorul nostru.

— Singura parte care merită salvată, spuse el, întorcându-se spre ea, este a noastră?

Ea îi zâmbi. Da, avusese dreptate încă de la început. Era mult mai mult decât un sclav.

— Încearcă, Jedi, spuse ea. Dacă eu pot face ceva altruist, atunci poate că e timpul ca *tu* să faci ceva egoist.

O privi o vreme, cu o sclipire ciudată în ochi. Fără cuvinte, se desprinse din îmbrăţişare şi se îndreptă către receptor. Deconectându-l, rânji spre ea.

— O facem?

Ori îl privi pentru o clipă cum apuca maşinăria care clipea înainte să-şi dea seama ce intenţiona să facă. Expirând, veni alături de el şi îl ajută să ducă emiţătorul spre râu. Cu o ridicare puternică, îl aruncară în vâltoare. Lovind un bolovan de sub suprafaţa apei, maşinăria se sparse cu zgomot în bucăţi. Priviră o clipă, împreună, cum bucăţile de carcasă se mişcau şi dispăreau în întuneric. Apoi se întoarseră spre casă.

Corzile erau tăiate.

Era timpul să mai şi trăiască.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.